

ଜଗତର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାଣୀ

ଡ.ଏ.ଏ.ଏ.

Director of Mo Ibrahim Foundation
noah@moimohibrahim.org

ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା

ଶ୍ରୀମତୀ, ଭାରତୀୟ କଂଗ୍ରେସ

କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ

କଟକ

ଉପର ଉପକଣ୍ଠ

ଶ୍ରୀମତୀ

11.04.05.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text, possibly a name or address.

Handwritten text, possibly a name or address.

Handwritten text, possibly a name or address.

Handwritten text, possibly a name or address.

Handwritten text, possibly a signature or date.

எஸ். நளீம்

கடைசிச்
பொட்டு
உசிரில்

யாத்ரா

நண்பர் இலக்கியக் குழு
வாழைச்சேனை

வினாக்கள்

Kadaisich Choddu Ushiril

(Collection of Tamil Poems)

by - S. Naleem
© : Author

Rica Mill Road,
Mannavada 05,
Valanchanai,
Sivakasi.

First Edition : October 2000
Publisher : Yathra
Printed : Uni Arts

Typeset : Yoga
ISBN : 955-8448-00-1
Cover Photograph : Rio Studio

கடைசிச் சொட்டு உசிரில்

(கவிதைகள்)

எஸ்.நளீம்

உரிமை - ஆசிரியர்

முதற்பதிப்பு : ஒக்டோபர் 2000

வெளியீடு - யாத்ரா

விலை - 95/-

தீப்பந்தமாகும் பேனாவும் தூரிகையும்!

கவிதைகளின் பூமியான கிழக்கு மற்றொரு கவிஞனை உங்கள் முன் கொண்டு வருகிறது. யுத்தத்தால் சேதாரப்பட்டு நொந்துபோய்க் கிடந்தாலும் கவிதை காணாமல் போகவில்லை என்பதை உரத்து சொல்லியபடி இன்னுமொரு இளங்கவிஞன் இங்கே எழுந்து நிற்கிறான்.

பேனாவை மட்டுமல்ல தூரிகையையும் கூட ஒரு தீப்பந்தமாக ஏந்தும் எஸ்.நளீம், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் கல்குடாத் தொகுதியில் உள்ள பிரதான முஸ்லிம் கிராமங்களுள் ஒன்றான மீராவோடையில் அகமது லெவ்வை சம்கதீன் - யாசின்பாவா பாத்திமா பீபி ஆகியோரின் இளைய புதல்வராகப் பிறந்தவர்.

மீராவோடை அல்ஹிதாயா ம.வி., வாழைச்சேனை அந்நூர்
 தேசிய பாடசாலை, கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரி
 ஆகியவற்றின் மாணவரான இவர் கற்கும் காலத்திலேயே
 கவனம் பெற்றவர். 'ஓடை' என்ற சஞ்சிகையையும் 'இலக்கு'
 என்ற கவியேட்டையும் நடாத்தி வந்தார். வானொலி,
 மற்றும் மேடைக் கவியரங்குகளிலும் சோப்பிப்பவர்.

இலங்கையின் இந்த நூற்றாண்டின் முதல் தமிழ்க்
 கவிதை இதழான 'யாத்ரா' வின் உதவி ஆசிரியர்களுள்
 ஒருவராகவும் செயற்பட்டு வருகிறார். சஞ்சிகை முழுவதிலும்
 நளீமின் ஓவிய வல்லமையை உங்களால் தரிசிக்க முடியும்.

ஆயுதந் தரித்தோரால் அடிக்கடி அச்சுறுத்தப்படும் ஒரு
 கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு இளங் கவிஞனின்
 சிந்தனை ஓட்டத்தையும், எண்ண அலைகளையும்
 இத்தொகுதியில் நமக்குக் காணக் கிடைக்கிறது.

எமது பிரதேசத்தின் பெருமை சொல்லும் வகையில்
 எதிர்காலத்தை வசப்படுத்திக் கொள்ளப் போகும்
 மற்றொரு கலைஞனை நாம் பெற்றிருக்கிறோம்
 என்பதில் ஏன் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடையக் கூடாது?

- யாத்ரா

மலடாகிவிட்ட மரபும் வரவுக் கவிதையும்

உலகின் வேறெந்த மொழிகளுக்கும் அமையாத சிறப்பில், தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்துக்கு, முற்று முழுதான ஓர் இலக்கணம் உண்டு என்று துணியுமளவுக்குத் தமிழ்க் கவிதை இலக்கியமும் இலக்கணமும் உச்சத்தில் இருக்கின்றன எனலாம்.

விரல் சொடுக்கும் அல்லது கண் சிமிட்டும் நேரத்தைக்கூட நான்காகப் பிரித்து ஒழுங்கு செய்திருக்கும் புலமையே இதற்குத் தக்க உதாரணமாகும்.

இதனால், கவிதைப் பண்புகளையோ விதி முறைகளையோ வேறெந்த மொழி ஊடகமும் தமிழ்க் கவிதை உலகுக்குப் போதிக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இல்லை.

எனினும் நமது பண்டிதர்களில் சிலர், பிற மொழி ஊடகம் ஒன்று, அதிலும் பூரணப்படாத ஒன்று, தமிழ்க்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கையோடு, 'இதுதான் கவிதை, இப்படித்தான் கவிதை அமைதல் வேண்டும்', என்றெல்லாம் முழங்கியும் போதித்தும் வந்ததோடு, வருவதோடு, நமது தமிழ்க் கவிதைகளையும் பண்புகளையும் விதி முறைகளையும் எள்ளிப் புறமொதுக்கும் கூத்தும் தொடரத்தான் செய்கிறது.

Modern Verse எனப்படும் மேல் நாட்டுக் கவிதைசார் ஊடகத்தைக் கருத்துப்படியாக அல்லாமல் சொற்படியாக மொழி பெயர்த்துப் 'புதுக்கவிதை' என நமக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள்.

சிறுகதை, நாவலைப் போன்று இந்த ஊடகமும் தமிழுக்குப் புதிய வரவினதாகும். இலக்கியத்துக்குரிய ஓர் ஆரோக்கியமான வரவுதான் என்பதில் ஐயமில்லை. இது தமிழில் கோலோச்ச ஆவன செய்தவர்களுக்கு இலக்கிய உலகம் என்றென்றும் கடப்பாடுடையது.

‘புதுக்கவிதை’ என்ற பெயர் தற்காலிகமானதென்றும் சரியான அர்த்தப்பாடுடையது அல்லவென்றும் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தமிழகத்துக் கவிஞர்கள் சிலர் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, அதற்குரிய சரியான ஒரு பெயரைச் சூடுவதாகத் தெரியவில்லை. நானுந்தான்.

இந்த ஊடகம் கவிதை சார் ஊடகம் ஒன்றே தவிர, தமிழ்க் கவிதையோடு ஒப்பிடும் போது - சில வேளை இவ்வூடகம் தோன்றிய அவ்வம் மொழிகளின் மரபு வழிக் கவிதையோடு ஒப்பிடும்போதுகூட முற்று முழுதாக கவிதை ஊடகம் என்று ஏற்றுக் கொள்ளத் தயக்கமாகவே இருக்கின்றது.

கவிதைக்குரிய சொற்கள் மிகவும் நேர்த்தியானவை. சாதாரணமாக நாம் நாளாந்தம் வழக்கில் ஆளும் சொற்களைவிடக் கவிதைக்குரிய சொற்கள் இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தவையாகவே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட தேர்ந்த சொற்களைத்தான் தமிழில் ‘சீர்’ என்கிறோம். உரை நடைக்குரிய சொல்லைச் ‘சொல்’ அல்லது ‘வசனம்’ என்றுதான் சொல்லுகிறோம்.

‘புதுக்கவிதை’ எனப்படும் இந்த ஊடகம், சீர்களாலும் வசனங்களாலும் ஆன ஓர் ஊடகமே. அதாவது கவிதைக்கும் வசனத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஓர் ஊடகமாகும். இது முற்று முழுதான கவிதையும் அல்ல; உரை நடையும் அல்ல. அதனால்தான் இது கவிதைசார் ஊடகம் எனப்படுகிறது.

பொது மக்களிடம் மிக எளிதில் சென்றடையக்கூடிய ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. ஆகவேதான், புதுக்கவிதை என்ற பதப் பிரயோகம் சரியானதல்ல என்று கூற வேண்டி இருக்கிறது. ‘புதுக் கவிதை’ என்ற பதப் பிரயோகத்தைவிடப் ‘புதிந்த கவிதை’ என்ற பிரயோகம் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது!

நவீன கவிதை, நவ கவிதை, யாப்பிலிக் கவிதை, சுதந்திரக் கவிதை, மணிக் கவிதை, வசன கவிதை, கவிதா வசனம், உரை வீச்சு, துணுக்குக் கவிதை என்று அவ்வப்போது கூறப்பட்டாலும் எந்தப் பெயரும் இது வரை நிலை நிற்கத் தக்கதாகப் பொருந்தி வரவில்லை.

ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா எனத் தமிழ்க் கவிதைகள் நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற 'லிமரிக்ஸ்' என்ற வடிவத்தை எமது கவிஞர் அமரர் மகாகவி அவர்கள் 'குறும்பா' எனத் தமிழில் அறிமுகப் படுத்தினார்.

அதைப்போல், இந்தக் கவிதை சார் ஊடகத்திற்கும் 'படிமப்பா' என்றோ 'குறியீட்டுப்பா' என்றோ 'படிம - குறியீட்டுப்பா' என்றோ 'சொற்சீர்ப்பா' என்றோ பெயர் வைத்திருந்தால், யாப்புக் கவிஞர்களின் எதிர்ப்போ போராட்டமோ தோன்றியே இராது! மாறாக அவர்களும் பங்களிப்புச் செய்திருப்பார்கள்!

தமிழ்க் கவிதையைப் போன்றில்லாமல், உச்சகட்டச் சிறப்பில் குறைபாடுடைய இந்த ஊடகத்தை பரப்பவும் வளர்த்தெடுக்கவும் வேண்டிய கடப்பாட்டில் இருந்த தமிழகத்துக் கவிஞர்கள், பல பிழையான உத்திகளைக் கையாண்டமை வரலாறாக உள்ளது.

பண்டிதர்களிடமிருந்து கவிதையைப் பறித்து விட்டோம் என்றார்கள்.

இலக்கணச் சிறையை உடைத்து விட்டோம் என்றார்கள்.

கவிதை மக்களுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் அது எளிமையாக இருத்தல் வேண்டும் என்றார்கள். 'என்றார்கள்' என்பதைவிட 'வற்புறுத்தினார்கள்' என்பதே சரி.

இந்த ஊடகத்தின் குறைபாட்டை மறைக்குமுகமாகச் சில கவிஞர்கள், தமிழ்க் கவிதைகளுக்குரிய எதுகை - மோனை அணிகளைப் போட்டு அவங்கரிக்கவும் அதே நேரம் குழப்பவும் தொடங்கினார்கள் - ஏதோ புதிதாகக் கவிதை இலக்கியத்தைத் தமிழ் கண்டிருப்பதைப்போல!

இந்த ஊடகம் போன்றதொரு ஊடகம், தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தின் முன்னையதோர் பரிணாம தசையில் இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியுமா?

இன்னும் சில தசாப்தங்களின் பின்போ நூற்றாண்டுகளின் பின்போ, இதே ஊடகம், தமிழ்க் கவிதை கண்டிருக்கும் இன்றுள்ள உச்ச நிலைமைக்குத்தான் வரும் என்பதையும் எவரும் மறுக்க முடியுமா?

இங்கே நான் வலியுறுத்த முனைவது, மிக அருமையான மேல் நாட்டு ஊடகம் ஒன்றை வளர்த்தெடுப்பதில் நம் கவிஞர்கள் பிழையாக அணுகு முறைகள் சிலவற்றையும் கையாண்டுவிட்டார்கள் என்பதைத்தான்.

கருத்துப் பொருத்தமான பெயர் வைக்கத் தவறியமை, உயர் நிலையின் தமிழ்க் கவிதையைத் தாழ் நிலையினதெனக் கொச்சைப் படுத்தியமை, தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரே அடிநாதமாக பண்டுதொட்டே திகழ்ந்து வரும் தமிழ்க் கவிதையைப் புறக்கணித்ததோடு இழிவும் படுத்தியமை, தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பு கடந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கக்கூடிய ஒரு நிலைக்குப் பின் சென்றமை, சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை என்று மேல்நாட்டாரின் வருகைக்குப் பிறகுதான் தமிழில் இலக்கியமே தோன்றியிருக்கிறது என்ற மாயை பொதுப்படையாக ஏற்படக் காரணமாக இருந்தமை, பிற நாட்டார் வகுத்தளிக்கும் இஸங்களுக்கு அடிமையாகித் தமிழ்க் கவிதையையோ இலக்கியத்தையோ விளங்கிக் கொள்ள இந்த இஸங்கள் அவசியம் என்று முழங்குகின்றமை என்று அவ்வணுகு முறைகளை நாம் வகைப்படுத்த முடியும்.

மரபுக் கவிதை என்ற பிரயோகம்கூடப் பிழையானதுதானோ என்றும் தோன்றுகிறது. இன்னும் சிறிது காலம் கடந்த நிலையில். இந்தப் புதுக்கவிதையைக்கூட மரபுக் கவிதை என்று சொல்லவேண்டிவரலாம்!

எனவே, யாப்புக் கவிதை என்ற பிரயோகமே சரியானதெனக் கருதுகிறேன்.

புதுக்கவிதைக் காரர்கள் யாப்புக் கவிதை மீது அக்காலத்திலிருந்து சுமத்தி வரும் அபாண்டங்கள் சந்தர்ப்பவாதமே

தவிர உண்மையானவை அல்ல என்பதையும் கவிஞர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சிறந்த தமிழ்ப் புலமை உள்ளவர்களாலேயே யாப்புக் கவிதை இயற்றவும் முடியும்; அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியும்.

ஐரோப்பியரின் வருகைக்குப் பிறகு தமிழின் நிலை என்னவாக இருந்தது என்பதை வரலாறு நமக்குச் சொல்கிறது. இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட சரிவோடு தமிழை ஆழமாகக் கற்பவர்களும் அருகிப் போக, கற்ற சிலரிடம் மட்டுமே தமிழ் தங்கலாயிற்று.

இப்பண்டிதர்கள் கவிஞர்கள் அல்லர்! இலக்கணம் மட்டுமே தெரிந்திருந்த தமிழ் அறிஞர்கள். கவிதை இலக்கணம் தெரிந்திருந்த அவர்கள், இருந்திருந்து வறட்டுத்தனமாகச் சிற்சிலவற்றைக் கிறுக்கிய உண்மைக்காக யாப்புக் கவிதை பண்டிதர்கள் வசம் என்பதுவும், யாப்புக் கவிதை தேவையற்ற ஒன்றாகிவிட்டது என்பதுவும் அறிவு பூர்வமானதல்லவே!

யாப்புக் கவிதைக்கு நிறைந்த தமிழ்ப் புலமை தேவை, ஆனால் புதுக் கவிதைக்கு அடிப்படைத் தமிழறிவு இருந்தாலே போதும் என்று கூறப்பட்டு வந்திருந்தால் அதை அனைவருமே பெருந்தன்மையோடு ஏற்றிருப்பார்கள்.

இது நாம் அறிந்த வரலாறு.

எப்படியாகிலும் இந்தச் சொற்சீர்க் கவிதை வடிவம் தமிழில் வேரூன்றிவிட்டது.

தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்திலிருந்து படிமப் பாவை ஒதுக்கிவிட முடியாத வரலாறு இணைந்துவிட்டது.

படிமம், குறியீடு இருந்தால்தான் அது புதுக் கவிதை என்ற கோட்பாடும் மீறப்பட்டு விட்டது.

ஓரளவு கற்றறிந்தவர்களுக்கே படிமம், குறியீடுகள் விளங்கக் கூடியவை என்றும் பொது மக்களுக்குக் கவிதை போக வேண்டுமானால் அது நேரடியாகக் கூறப்படுதல் வேண்டும் என்றும் ஒரு தெளிவு அல்லது கொள்கை ஏற்பட்டதன் பின்பு, அதன் பிரதிபலனாக, இயல்பு நவீற்சிக் கவிதைகள் தோன்றலாகின.

படிமமோ குறியீடோ இல்லாத இந்த வகை இயல்பு நவீற்சிக்கவிதைகளை, வசன கவிதை என்றும் கவிதா வசனம் என்றும் சொல்லவும் தொடங்கினார்கள்.

ஒரு வகையில் பார்க்கப் போனால்., இயல்பு நவீற்சிதான் தமிழ்க் கவிதை மரபு எனலாம்.

பண்டிதர்களிடம் மரபுக் கவிதை சிக்கிவிட்டது என்று யாப்புக் கவிதை பற்றி அன்று கூறப்பட்டது.

புதுக்கவிதையைப் பண்டிதர்களிடமிருந்து மீட்க வேண்டும் என்றொரு போராட்டம் கவிதையுலகில் ஏற்படப் போகிறதோ என்று கூறுமளவுக்கு இன்று பண்டிதர்கள் புதுக் கவிதைக்கு அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்றும், இக்கவிதையில் படிமம் இல்லை, குறியீடில்லை என்றும் கூறத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

மறுபடியும் கவிதையின் இறுக்கப்பாடு வலியுறுத்தப்படுகிறது!

எவர் எதைச் சொன்னபோதிலும், எந்த இலக்கிய ஊடகத்துக்கும் எவரும் எக்காலத்திலும் இதுதான் ஒரே விதிமுறை என்று இலக்கணம் வகுத்துவிடமுடியாது என்பதையும் உள்ளத்தில் இருத்துதல் முக்கியமாகும்.

தமிழில் காணப்படும் யாப்பிலக்கணம்கூட, ஒரு பொது நோக்கிற்காகவும் வசதிக்காகவும் கட்டுக்கோப்பிற்காகவும் வகுக்கப்பட்ட அதி உன்னத இலக்கணமே தவிர, இதுதான் கவிதைக்குரிய ஒரே இலக்கணம் என்று உலகில் தமிழ் வாழும் வரை கூறப்படக்கூடியதா என்பது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதே.

இந்தக் கவிதைப் புரட்சி தெரிந்தோ தெரியாமலோ, புதிய வடிவத்தின் கவிஞராகச் சுவார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கவிஞர் பட்டியலில் பெயர் பதிந்து கொண்ட ஓர் இளைஞராக மிளிர்கிறார் எஸ். நளீம்.

புதுவரவுக் கவிதையைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகாகத் தரும் ஒரு கவிஞர் இளைஞர்கள் மத்தியில் இருக்கிறார் என்பது எல்லாருக்கும் ஓர் இனிப்பான செய்திதானே!

இவரது சில கவிதைகள் படிமம் - குறியீடுகளுடன் காணப்பட்டாலும், பெரும்பான்மைக் கவிதைகள் இயல்பு நவீனநவீன கவிதைகளாகவே இடம் பெறுகின்றன.

அவை ஆழமாகவும் கவித்துவம் நிறைந்ததாகவும் பல இடங்களில் பிரகாசிக்கவும் செய்கின்றன.

நவீன ஓவியத்தில் ஈடுபாடும் திறமையும் மிக்க நவீனநவீன கவிதைகளும் அழகிய ஓவியங்களாகவே காட்சியளிப்பதன் காரணம், இவரது கவிதைகளில் மேலோங்கி நிற்கும் யதார்த்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சமாதானக் காலத்தில் பிறந்து சமாதானக் காலத்திலேயே சண்டைக் காலத்திலேயே கவிஞராகி இன்றைய போர்க் காலத்துக் கவிதைகள் பாடும் கவிஞர்களுக்கும், விபரம் தெரிந்த காலம் முதல் போர்க்கிடையிலேயே வளர்ந்து போர்க் காலாலத்துப் பிரச்சினைகளாலேயே கவிதை வடிக்கும் நவீனர்க்கும் நுண்ணிய சில வேறுபாடுகளைக் காண முடிகிறது.

இலங்கையில் இருந்துகொண்டு பலஸ்தீனத்தைப் பாடும் கவிஞரின் கவிதை வரட்சிக்கும். யுத்தத்தின் மத்தியிலேயே இருந்து கொண்டு யுத்தக் கவிதை பாடும் நவீன கவிதைச் செழுமைக்கும் இடையில் அந்த வேறுபாடு தொக்கி நிற்கிறது.

இவரது ஐந்து காதல் கவிதைகளும் ஏனைய சில பொதுக் கவிதைகளும் நூலின் பெரும்பான்மைக் கவிதைகளிலிருந்து முற்று முழுதாக வேறுபடுகின்றன. இவை இவரது ஆரம்பக் காலத்திய கவிதைகள் என எண்ணுகின்றேன்.

இலக்கியத்துக்கேயுரிய, அதிலும் கவிதைக்கேயுரிய அத்திப்பண்பு சில கவிதைகளில் விரவிக் கிடக்கிறது.

இப்பண்பைக் கற்பனை என்று ஒரேயடியாக விலக்கிவிடவும் முடியாது. இன்றைய யதார்த்த நிலைப்பட்ட போர்க் காலத்துக் கவிதைகள் சில, சிலரால் இவ்வாறு அத்தி பண்புக்குட்படுத்தப்பட்டு எழுதப்படுகின்றன.

இவை கற்பனைகள் என்பதை விட, யதார்த்தத்தை மேலும் வலியுறுத்த மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் உத்தி என்பதுதான் சரியாகும்.

‘மொடனார்ட் சிரிப்பும் புதுக் கவிதைப் பார்வையும்’, ‘உன் மனசுக்குள் இருக்கிறேனா?’, ‘கவியழகி’, ‘அழகின் ஒட்டுமொத்தம்’ ஆகிய நான்கு காதல் கவிதைகளும் படிமம் – குறியீடுகளுடன் புனையப்பட்ட ஒவியப் பண்புக் கவிதைகளாக மனதில் தைக்கின்றன.

‘தாமதமாக வந்த விண்ணப்பத்திற்கு’ என்ற கவிதை, வித்தியாசமாக முடிக்கப்பட்டிருப்பது, என் முதற் கவிதையை ரூபகமூட்டிச் செல்கிறது!

‘கொழும்பில் இருக்கும் மச்சானுக்கு’ என்ற கவிதை, காதலை மீறிய ஒரு பாசத்தை வெளிப்படுத்தும் காதலியின் கவிதையாகவும், ‘தங்கைக்கோர் கவிதை’, ஒரு சகோதரனின் பாசக்கவிதையாகவும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன.

‘வண்ணத்துப் பூ(ச்சி)’, ‘தாவணி’, ‘நான் சிகரெட்’ என்ற கவிதைகள், துணுக்குப் பாணியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

‘மனிதனுக்கு ஆறறிவு, காக்கைக்கு ஏழறிவு’ என்றும்,

‘...மிருகங்களில் உறவு சொல்லி அழைப்பது மாடு மட்டுந்தான்; பறவைகளில்...காகம் மட்டுந்தான்...’

என்றும் வளரும் ‘அநீதி’க்கவிதை, காகத்தைப் பற்றிச் சிலாகித்து,

‘... என்றாலும் அதன் தூரதிர்ஷ்டம்

இங்கே காக்கையைத் தூர்த்திப்

புறாக்களுக்குத் தீனி போடும் கைகள்!’ என முடிவடைகிறது.

‘புறாக்கள்’ என்ற இடத்தில் ‘கழுகு’ என்றிருந்திருந்தால்.

‘அநீதி’ என்ற தலைப்புக்குப் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

‘குரைக்க ஒரு நாய் வேண்டும்’ என்ற கவிதை ஜனநாயகத்தை மிகக் குரூரமாகக் கிண்டல் செய்கிறது. கவிஞரின் நகைச் சுவை, இதுபோல் பல கவிதைகளில் பளிச்சிடுகின்றது.

சினத்துக்குரிய ஒரு நிகழ்ச்சியோ கருத்தோ தொடர்ந்தும் இடம் பெறுமாகில் ஆத்திரம் உண்டாகும். மேன்மேலும் அதுவே நடைபெறுகையில் வெறுப்பும் பிறகு விரக்தியும் உண்டாகி, அதன் பிறகும் அது தொடருமாகில், நம்மால் எதுவும் செய்யக்கூடவில்லையே என்ற ஏக்கத்தாலோ யாரும் இதைச் சட்டை செய்கிறார்களில்லையே என்ற ஆதங்கத்தாலோ நையாண்டியும் கிண்டலும் மனத்தில் பிறக்கின்றன. இதனை நகைச் சுவையாக்கி வெளிப்படுத்த அதி உயர்ந்த திறமை சித்திக்கப் பெறுதல் வேண்டும்.

இந்த ஒலியக்கலைஞர், கவிஞரிடம் இத்திறமை நன்றாகவே வெற்றி நடை போடுகிறது.

‘புனிதமானதெனக் கருதப்படும் ஒரு மதமும் அதன் சின்னமான ஒரு மரமும் கூட, சிறுபான்மையினருள் கணிசமானோரையும், பெரும்பான்மையினருள்ளும், சிறிய அளவில்தான் என்றாலும் குறிப்பிடத்தக்க சிலரையும் விரக்தியில் ஆழ்த்தியிருக்கின்றன என்றால், அது அந்த மதத்தினதோ மரத்தினதோ தவறு அல்ல, சில ஆதிக்க வெறியர்களின் போக்குத்தான்!’ என்ற துணிபை ‘ஆதிக்கம்’ என்ற கவிதை புலப்படுத்துகின்றது.

‘கனவு தந்த கவிதை! இளைஞர்களின் பரிதாபகரமான நிலையைத் தொட்டுச் செல்கிறது.

விரக்தி, 04.02.1999, கஷ்டமானகவிதை ஒன்று, இரண்டு மனசின் லாவாக்கள், வக்கிரத்தின் உக்கிரத்தில், சுதந்திரம், இன்னும் எழுதாக அந்தக் கவிதை, மூன்றாமவனின் புலம்பல், காற்றில் எல்லாம் எமனின் காலடிகள், விரிசலின் விசாலம், உறவுக் கவிதை, ஒட்டடை தட்ட ஒரு கவிதை, போர் முனையில் ஒரு சமாதானக் கனா, ஊசலாடும் பிரேதம் ஆகிய பதினைந்து கவிதைகளும் இவரைப் போரிடைக் கவிஞராகப் பறைசாற்றுகின்றன.

ஓர் ஊர் அல்லது ஒரு சமுதாயம் உள்ளாகியிருக்கும் நிலை, விருப்பு வெறுப்புக்கள், நன்மை தீமைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், கையாலாகாத நிலை, கோபம், விரக்தி போன்ற பலப்பல உணர்வுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு குழறும் ஒரு கவிஞரின் ஒட்டுமொத்த நிலையாக இக் கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

ஒரு நீண்ட கவிதையைப் பதினைந்து தலைப்புகளில் பிரித்திருக்கிறார் என்றுகூடச் சொல்லலாம். சமாதானத்துக்காக இவர் கூறும் சில கருத்துக்கள் சிலாகிக்கத் தக்கவை. 'சுடுங்கள், வெட்டுங்கள், குத்துங்கள், கொல்லுங்கள், எரியுங்கள்; மனிதன் அகதியென்றேனும் ஒன்று படட்டும்' என்ற விரக்தியும், 'இன்று தேசிய தினம், எங்கும் போகாதே, குண்டு வெடிக்கும்!' என்ற யதார்த்த நிலையும்,

'இனிக்கவிதை எழுத ஒரு எறிகணையின் சக்தியேனும் பேனாவுக்கு வேண்டும்,' என்ற ஆத்திரத் துடிப்பும், 'கூப்பிடு தூரத்தில் அவர்கள், இடையில் காவலரணை மட்டும் நம்பி எப்படிக் கவிதை எழுதுவது?' என்ற கையாலாகாத் தன்மையும், 'நீ வேறு நான் வேறு என்றாகியதற்கு நியும் நானும் மட்டுமல்ல, உன்னையும் என்னையும் பிரிக்கும் பங்கர்களுக்கும் ஆயுதங்களுக்கும் பங்கிருக்கிறது,' என்ற ஏக்கமும், 'குரைக்க ஒரு நாய் வேண்டும், எங்கள் நாய்களால் குரைக்க முடியவில்லை, கடிக்கவும் முடியவில்லை' என்ற கிண்டலும், 'அங்கமெலாம் செத்துக் கடைசிச் சொட்டு உசிரில் குறுகுறுத்தது இதயம். . . .' என்ற யதார்த்தமும்,

ஒரு முதிய கவிஞனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக்கூடியவை அல்லவா! ஆனாலும் இந்த இளைஞர், அனுபவத்தை மட்டுமே கவிதையில் கொண்டு வருபவராக இருப்பதால், ஒரு முதிய கவிஞனின் பரிணாமப் படி ஒன்றைப் பிடித்திருக்கிறார்! இவர் இன்னுமின்னும் பரிணாமப்படுகையில், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு தலை சிறந்த கவிஞரைக் காண முடியும்என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. கடைசிச் சொட்டு உசிரிலும் இந்தக் கவிஞர் கவிஞராக மட்டுமின்றி, இலக்கியவானாகவும் ஒவியவானாகவும் கலைஞனாகவும் மிளிர் எல்லாம் வல்ல இறைவன் வழி சமைக்கட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

அன்பு,

அல் அஸுமத்,

1/1, சென் மேரிஸ் நோட்,

மலபாரகே, ராகம்.

சொந்தங்களான சோகங்களும் காயங்களும்

கவிதையின் பிறப்புத்தளம் அல்லது கவிதையை வெளிப்படுத்துகின்ற கவிஞனின் உணர்வு நிலையைக் கொண்டு பகுத்துப்பார்த்தால் மூன்று நிலைகளில் கவிதை தோற்றம் பெறுகிறது. அதாவது போராட்டம், உழைப்பு, அழகை இவை மூன்றில் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடு இரத்தம், உழைப்பின் வெளிப்பாடு வியர்வை, அழகையின் வெளிப்பாடு கண்ணீர் என அமையும். இவற்றுள் மூன்றாவது ரகமே எனது கவிதைகள்.

அல்லாமா இக்பால் அவர்களின் அறிவுச் செழுமையோ, மகாகவி பாரதியின் வீரமோ, கலீல் ஜிப்ரானின் உச்ச சிந்தனையோ, அல்லது மஹ்மூத் தர்வீஷின் புரட்சி வாக்கியங்களோ இதில் இல்லை. எனது, என்னவரது, என் தேசத்தவரது, என் உணர்வுகளை ஒத்த உலகத்தவரது மனப் புழுங்கலை சொல்லியமும் ஒப்பாரிகள். இவைகளை கவிதைகள் என்பதைவிட கண்ணீர் கலந்த முறையீடுகள் என்பதே மிகச்சரி என்பேன். ஆயுதப் போராளிகளான கவிதைகளுக்குள் என்னவைகள் உண்ணாவிரதப் போராளிகள் இங்கே எம்மிடம் என்ன பலமிருக்கிறது அழுவதைத்தவிர. சொல்லியழுவதுதானே அடித்தவனுக்கு நாம் அடிக்கும் பதிலடி.

ஒரு தந்தையின் கண்டிப்பால் சாதிக்க முடியாதவைகளை ஒரு தாயின் கண்ணீர் வார்த்தைகள் சாதித்துவிடுவதால் இதனை ஒரு பலம் என்றே நான் நம்புகின்றேன். இவைகள் கல்தருக்கி இரத்தம்

சொட்டுவதுபோல இயல்பாகவே வெளிவந்தவைகள். இந்த யுத்தம் என்மனதைக்குதறிய காயங்களின் வடிவங்கள் இவைகள்.

நான் 1990 - 2000 ஆண்டு வரையான காலப்பகுதிகளில் எழுதிய கவிதைகளுள் ஒரு பகுதியை தொகுதியாக்கியிருக்கிறேன். இதில் ஒரு கவிதையைத் தவிர ஏனைய அனைத்துக் கவிதைகளும் எமது நாட்டின் தேசிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் பெற்றவைகள்தான். இதில் கணிசமான கவிதைகள் இவை வெளிவந்த காலப்பகுதிகளில் நண்பர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டவைகள் என்றாலும் ஒரு பூரணத்துவமான விமர்சனத்துக்குட்படவில்லை. எனவே கவிஞர்கள், கவிதை விமர்சகர்கள் எனது கவிதைகளை விமர்சிக்கலாம்.

செதுக்கப்படாமல் இருப்பதாலேயே பல சிலைகள் இன்னும் கல்லாகவே கிடக்கின்றன.

பாடசாலைப்பருவத்தில் பத்திரிகை படிக்கும்போது கவிதையைத்தவிர மற்ற அனைத்தையும் படிக்கும் பழக்கம் கொண்ட எனக்கு முதன் முதல் பிரபல கவிஞர்களின் நூல்களை அறிமுகம் செய்து, சுவைக்கத்தந்து அதில் ஈடுபடக் காரணமாய் அமைந்த உறவின நண்பன் எஸ்.எல்.அல் அமீன் -

பாடசாலையில் மாணவர் மன்றமொன்றில் வாசித்த எனது கன்னிக் கவிதையினை செவிமடுத்து என்னை பாராட்டி சில கவிதைநூல்களை பரிசாகத்தந்து ஊக்கப்படுத்திய மருதானை ஸாஹிரா கல்லூரி விடுதிப் பொறுப்பாசிரியரான அல்லா பிச்சை ஆசிரியர், என்னை முதன் முதல் தினகரன் பத்திரிகையில் அறிமுகப்படுத்தி எழுதியவரும், ஒரு வாசகனாய் இருந்து எனது கவிதைகளை அவ்வப்போது விமரிசித்து ஊக்கம் தருபவருமான எஸ்.எம்.தலீபா (ஓடையூரான்) -

பல்வேறு வழிகளிலும் இளைஞர்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கும் எங்கள் அன்புக்குரிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பஷீர் சேசு தாவூத் -

முதன்முதல் பத்திரிகைக்களம் தந்து என் கவிதைகளை பிரசுரித்த கவிதாசாகரம் பொறுப்பாசிரியர் வி.ஜெகதீஸன் -

பல நல்ல புத்தகங்களை படிக்கத்தந்து என்னை தேடல்மிகாண்டவனாக்கிய எனது பிரதேசத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா -

மற்றும் பல சந்தர்பங்களில் என்னை ஊக்கப்படுத்திய ஆசிரியர்களான யூ.அஹமட். எம்.எல்.கலீல் ரஹ்மான், வாழை இப்பனுஹஸன், வாழைச்சேனை அமர், ஏ.ஜி.எம்.சதக்காமற்றும் எல்.ரீ.ஏ.சஜீஜாத், எம்.எஸ். முகைதீன் இந்நூலுக்கான ISBN இலக்கம் பெறுவதில் உதவிய இளநெஞ்சன் முர்ஸிதீன்-

அட்டைக்கான எனது சிந்தனையினை அப்படியே படம் பிடித்துத்தந்த ஈ.எல்.மஹ்ரூப் ஆகியோருக்கு நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கொள்வதோடு நான் வேண்டிக் கொண்டபோது தனது வேலைப் பழுக்களுக்குள்ளும் மனமுவந்து மிகக்குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே ஒரு சிறப்பான அணிந்துரையினை வழங்கியது மாத்திரமல்லாது கண்ணி எழுத்துக் கோவையைப் படித்து, 'புரூப்' பார்த்து, ஆலோசனைகள் வழங்கியவர் மூத்த கவிஞர், எழுத்தாளர் அல்.அஸ்மீத் அவர்கள்.

இத்துறையுடனான எனது ஈடுபாட்டினை இனம் கண்டு வானொலி, தொலைக்காட்சிகளிலும் வாய்ப்புத் தேடித்தந்து வருவது மாத்திரமல்லாமல் இத்தொகுதி வெளிவருவதில் என்னைவிட அதிகம் முயற்சித்த எமது பிரதேசத்தின் முன்னோடிக் கவிஞரும் அனுபவம் வாய்ந்த வானொலி, தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளருமான அஷ்ரப் சிஹாப்தீன் அவர்களுக்கும் என் உளந்துவும் நன்றிகள்.

எமது யாத்ரா என்ற அமைப்பின் ஐந்தாவது வெளியீடாக இந்நூல் அமைவகையிட்டு நான் மிகவும் பெருமிகம் அடைகிறேன்.

இறுதியாக என் கலை இலக்கிய முயற்சிக்கு வீட்டுச் சூழலை இசைவாக்கித் தந்து அதில் ஒரு சுதந்திரப் பறவையாகவே பறக்கவிட்ட, விடுகிற என்தாய் தந்தை சகோதரிகள், மச்சான்மார், குழந்தைகள் அனைவருக்கும் நன்றிகள்.

அன்புடன்

எஸ். நவீர்

01-10-2000

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விரக்தியில்

எல்லோருக்கும்
ஹிட்லர்சத்தைப் போதியுங்கள்

பின்பு
பயங்கரவாதத்திற்கு நீர் ஊற்றுங்கள்
இனப்படுகொலைக்கு உரம்போடுங்கள்
பிரிவினை வாதத்தை வளர்க்க
உயிரைக் கொடுத்து உதவுங்கள்

யுத்தங்களை எரியவிட்டு
எண்ணெயுற்றுங்கள்
எடுத்ததற்கெல்லாம் மனிதனை

சுருங்கள், வெட்டுங்கள், குத்துங்கள்
கொல்லுங்கள்

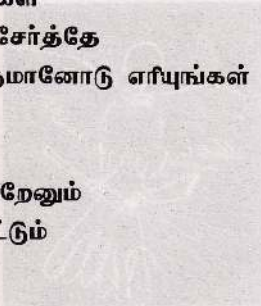
வீட்டோடு சேர்த்தே

குட்டி குருமானோடு எரியுங்கள்

மனிதன்

சிகத்யென்றேனும்

ஒன்று படட்டும்

சமீப நூல்கள்

வகுக்குவாசல்கள்
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த

புகள்
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த

குட்டியான நகர்ப்புறமே
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த
நகர்ப்புறமே பிடிவாங்கிக் கொடுத்த

04.02.1999

கோபம் மேலிடத்
தலையை வெளியே ஏறிந்தேன்
யன்னலினூடே
தூங்கி எழுந்த அசல் அழகாய்

என் இமை இறுக்கம் பிரியும் படியாய்
அலறியிருந்தது
மறி கொண்ட பூனையாட்டம்
அந்த இரு சீறுசுகள் தாம்

ஒருவரை ஒருவர்
அடித்துக் கொண்டனர் விளையாட்டாய்

கிருவர் கரத்திலும்
கொசுவி எடுத்த
கிரு தேசியக் கொடிக்கம்புகள்

சற்றுச் சிறுகப் பார்த்தேன்
வெளிச் செல்ல எத்தனிக்கும்
ஒரு கிளைஞனைத்தடுத்து
அவன் அன்னை நம்பிக்கையாய்ச் சொன்னாள்
“கின்று தேசிய தினம்
எங்கேயும் போகாதே குண்டு வெடிக்கும்”
கிந்த வீதியில்
அதிகமானோர் பேசீச் சென்றனர்
கின்று பாதுகாப்பற்ற நாளென்றுதான்

என்றாலும் பார்த்தேன்
தனது துயரங்களையெல்லாம்
வெளிக்காட்ட
ஒரு வெள்ளைக் கொடிக் கே வக்கில்லாத
குடிசைக் கூரைகளிலெல்லாம்
வார்ணக் கொடிகள்

கஷ்டமான கவிதை - 1

புவியின் கவர்ச்சி விசை
என்னை மட்டும் புறக்கணித்துவிட்டது
எருக்கிலைப் பஞ்சாய்
காற்றிலே மீதந்து
புவியை விட்டு உயர்ந்தேன்

சந்தோசத்தால்
கிதயம் வெடித்துச் சீதறியது
உயிரை உயிராய் மதிக்காத
கிந்த உலகை விட்டுப் போவதில்
எனக்கு உடன்பாடு தான்

இந்தக் கேடு கெட்ட
மனிதர்கள் கில்லாத வாழ்க்கை
எத்தனை மகத்தானது தெரியுமா

தாய் கில்லாத்துயர் ஒன்றுதான்
என்னைத் துன்புறுத்தியது
கில்லையென்றால்
இந்த வாழ்க்கையே
சொர்க்கமென்பேன்
பல்லாயிரம் மைல்கள்
மேலே சென்றிருப்பேன்
உருண்டையொன்று
என்னை நெருங்கியதோடு
கவர்ந்திழுப்பதுவும் விளங்கியது

புவி என்னை தூரத்தியபோது
அது என்னை அணைத்துக்கொள்ள
அழைப்பது
மனதுக்குள்
மத்தாப்பு வெடிக்க வைத்தது

காலூன்றினேன்
அது பெரியதோர் 'கோள்'
புவி அதன் குட்டியாக இருக்கலாம்

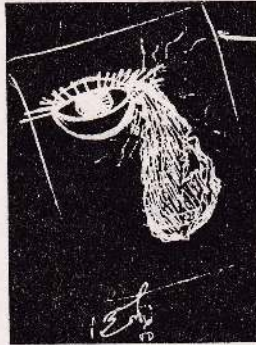
தேசங்களெல்லாம்
அவுஸ்திரேலியாவாக, காஷ்மீராக,

நுவரெலியாவாகப்
 பச்சைப் பசேல் என்று....
 குயில்களெல்லாம்
 புதுக்கவிதையில் கூவின்
 சீட்டுக் குருவிகள்
 “ஹைக்கூ” சொல்லிக் கத்தின
 அது கவிதைத் தேசம் தான்
 சமாதானத்திற்குப் பஞ்சமில்லை.

இதயம் விரிந்து
 பலமடங்காய் மலர்ந்தது

டக்....டக்... காலடியோசை
 துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்...
 இலங்கை மொழியில் கூக்குரல்கள்

ஓடிச்சென்று உற்றுப் பார்த்தேன்
 மனித மாமிசத்தைச் சப்பிச் சப்பி ...
 பல்லை இளித்து வள்ளென்றது நாய்

கஷ்டமான கவிதை - 11

தற்கொலை
தண்டனைக்குரிய குற்றமில்லாதிருப்பின்
அதுவே இங்குப்
பலருக்குப் பயனுள்ளதாயிருக்கும்
என்ன செய்ய
இந்த அடிமைத்தனம் மிகுந்த
வாழ்தலின் சலப்பில்
ஒரு மண் புழுவாய்
மண்ணுக்குள் புதுந்து கொண்டேன்

சும்மா சொல்லக் கூடாது
மண்ணுக்கு வெளியே என்ன உலகம்

மண்ணுக்குள்ளே தான் உலகமே இருக்கிறது
 மிஞ்சிப் போனால்
 நூற்று ஐம்பது வருடங்கள் முந்திய
 சமூகம் தானே வெளியே இருக்கிறது
 ஆனால்
 ஆயிரக்கணக்கில் முந்திய சமூகமல்லவா
 உள்ளே இருக்கிறது

இங்கே தான் மனிதமில்லை
 மரணித்த எல்லோரிடமும் மனிதமிருந்தது
 பலரைப் பேட்டி கண்டேன்
 வாக்கு முலங்கள் பதிவு செய்தேன்
 மதபேதம், மொழிபேதம்
 மண்ணுக்குள் இருப்பதாய்
 எனக்குத் தெரியவில்லை

மயானம், மையவாடி, தகனத்திடல்
 அனைத்திற்கும் சென்றேன்
 செத்தவர்களைவிடச்
 சாகடிக்கப்பட்டவர்களே
 உள்ளே அதிகமிருந்தனர்

மண்ணுக்கு வெளியே வாழ்வோரின்
 சமாதானத்திற்காய் மண்ணுக்குள்ளேயே
 பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நடந்தது

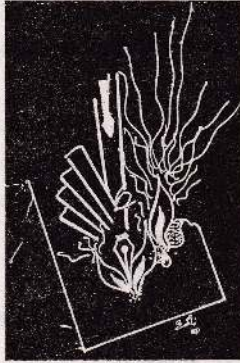
அதில்
 நானும் கலந்து கொண்டேன்

ஆயுதம் சம்பந்தப்படாத
ஒரு சமாதானத் தீர்வுத் திட்டம்
எனக்குப் போதிக்கப்பட்டது
நம் தீவிற்கான
சமாதானத் தூதுவனாக நான்
அவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேன்

இலங்கையில் இதுகாலவரை
விடை காணப்படாத ஒரு வினாவிற்கு
விடை கண்டதன் மகிழ்வில்
மண்ணுக்குள்ளிருந்து மீண்டு
ஒரு வெண் புறாவாய்
வெளியே பறந்தேன்

உயிரினங்களின்றித்
தீவு வெறச்சோடிக் கிடந்தது
விகாரை, கோவில், பள்ளிவாசல் எல்லாமே
சிதைந்து, பாசிபடர்ந்து கிடக்க
சிங்கள, தமிழிலான
ஆவணங்களையெல்லாம்
கறையான் அரித்துக் கொண்டிருந்தது

சுற்று முற்றும் தேடிப் பார்த்தேன்
தீவின் ஒரு முலையில்...
குடியிருப்புக்குதவுமா என்று
நம் நிலத்தைப்
பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான்
ஒரு வெள்ளையன்.

மனசின் லாவாக்கள்

இதயக் கற்களோடு மோதிக்
கவிதை நொறுங்கிச் சீதறுகையில்
கிப்போது
கடதாசியில் பேனாவால் எழுதுவதான முறை
மீள் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியதாகிற்று

கனரக ஆயுதம் கொண்டவன் முன்
எப்படி அரிவாளோடு போராடுவது

எதற்கும் உருகாத உலோகமாய்
மனசுகளிருக்க
காற்றுக்குச் சீதையும்

எருக்கலைப் பஞ்சாயக் கவிதையிருந்து
என்ன செய்ய

பாறைகளையே பொசுக்கீவீடும்
அிக்கனி ஜுவாலை
உள் எழும்போது
கிதை எதில் கிறக்கி வைப்பது
கிரும்பீல்
வெடிமருந்தால் எழுதுவதாய்
ஏதாவது கண்டு பிடிப்போம்

கினிக் கவிதை எழுத
ஒரு எறிகணையின் சக்தியேனும்
பேனாவுக்கு வேண்டும்

வக்கிரத்தின் உக்கிரத்தில்...

முட்டிய அடுப்புக்குள்
 ஜீவிப்பதான வலி
 ஓலைக் கூந்தலில்
 நெருப்பைக் கொளுத்தி
 நாங்கள்
 கட்டெறும்பு சுட்டதென்னவோ
 உண்மைதான்
 அதற்காக வானமே
 சூரியனைக் கொளுத்தி
 இப்படி
 எங்களைக் கருக்காதே

விஞ்ஞான கர்வத்தில்
 நாங்கள்
 உன் ஓசோன் ஆடையை
 கந்தலாக்கிய தென்னவோ உண்மை தான்
 சூரியனே
 சிதற்காக கட்டிய ஆடைக்குள்ளேயே
 கிப்படி எங்களை
 அவித்தெடுக்காதே

உருகி வடியும் மெழுகுவர்த்திக்காய்
 கிரங்கல் கவிதை படித்தது நாங்கள்
 கிப்போது
 எங்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான
 திரியாய்ச் சூரியன் எரிய
 நாங்களே
 உருகிக் கொண்டிருக்கிறோம்
 விட்டிலுக்கேனும் பரவாயில்லை
 மரண தண்டனைதான்
 எங்களுக்குத்தான்
 சீத்திரவதை

தொடர்ந்து வந்த துன்பங்களிலெல்லாம்
 எனது
 கிரு கண்களும் தான் அழுதன
 நீ தரும் துன்பத்தில்
 உடலின் உரோமக் கண்களும்ல்லவா
 சேர்ந்து அழுகின்றன

உன் வக்கிரத்தின் உக்கிரத்தில்...

எரிமலையாய் மனசு குமுற

“லாவாக்” குழம்புகளாய்

வியர்வை வடிகிறது

சூரியனே

உன் கோபத்தைக் கொஞ்சம் தணி

நான் கவிதை எழுதிய காகிதமேனும்

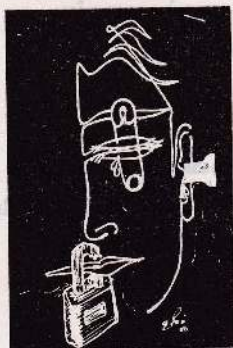
சற்று எரியாதிருக்க.

உன் நூலம்

உன் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்

என் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்

என் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்
என் நூலம்

சுதந்திரம்

அரசி

சுதந்திரம் பெற்றுத் தருவாயா
தேசம் சுதந்திரம் கண்ட
பொன் விழாவிலேனும்

உனக்குத்தானே
நாற்காலி தந்தோம் அதில்
மதமும் மொழியும் எப்படி அரசோச்சும்

அனைத்தும் சூறந்தோரின்
காவிப் போர்வையின் முடிச்சுக்குள்தானா
இலங்கைத் தீவு திறக்கப்படாமல்!

பார்த்தாயா

இனவாதமில்லாத

புத்தனின் போதனையிலும் கலப்படம்

சொல்

இப்படியிருக்க எப்படியம்மா

ஆலிங்கணித்து வாழ்வது

மதங்களும்.... மொழியும்...

செங்கோல் எடுத்த

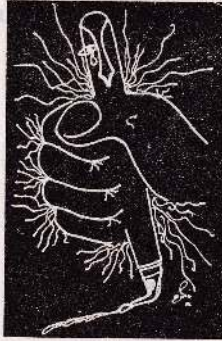
சமாதான தேவதையே

வேண்டாம்

இனத்துவேசம் எரியும் வரையும்

தமிழின் எல்லையால்

தீவு கழிவதென்பதே தீர்வென்றாகும்

கின்னும் எழுதாத அந்தக் கவிதை

முட்டை பொரித்து
குஞ்சு பெருத்து
தொண்ணூறிலேயே
நறையுடலியாகிட்டு கவிதை

கண்ணாடி ஜன்னலுக்குள்
அடைபட்டு
வெளிவர எத்தனிக்கும்
ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
அவ்வப்போது வந்து
முட்டிச் செல்கிறது அது

ஈன்றெடுக்கவே
 ஒவ்வொரு முறையும்
 காகிதத்தில்
 பேனாவை நட்டாலும்
 வேறொன்றையே
 எழுதி முடிக்கிறேன்
 பிரசவத்தில்
 குழந்தையைப் பிறக்கவிடாது
 கிறுக்கிப் பிடிப்பதான வலி

கூப்பிடு தூரத்தில் அவர்கள்
 இடையில்
 காவலரணை மட்டும் நம்பி
 எப்படி கவிதை எழுதுவது

அவர்கள் தண்டிப்பதற்கு
 நான் தொப்பியணிந்திருப்பதொன்றே
 போது மென்றிருக்கையில்
 அவர்களின்
 துன்புறுத்தலுக்காய்
 நான் வாய்விட்டு அழுவது கூட
 குற்றமாகாதா

ஆக
 அந்தக் கவிதை
 எனக்குள்ளேயே செத்துப் போகட்டும்

முன்றாமவனின் புலம்பல்...

சொல்லுங்கள்
பூர்வீக மண்ணை விட்டுப்
பிரிந்து போகிறேன்
சொல்லுங்கள்
கிறந்து போகவும் சம்மதம்

சுட்டுக் கொல்ல வேண்டுமா
சொல்லுங்கள்
பள்ளி வாசலில் வந்து
வசதியாய் வரிசையில் நிற்கிறேன்

வெட்ட வேண்டுமா
வாளை நீட்டுங்கள்

வந்து வீழ்கிறேன்
ஒரு முறை கொண்டு
ஆத்திரம் அடங்கவில்லையா

அப்படியானால்
கிறைவனை வேண்டி
மீண்டும் மீண்டும் என்னை
உயிர்த்துத் தருகிறேன்
மீள மீளக் கொல்லுங்கள்
கிசைந்து தருகிறேன்
உங்கள் பங்கர்களின் மண் சாக்காய்
என்னை அடுக்குங்கள்
மோட்டார் குண்டுகளுக்கு
என் முளை சீதறட்டும்
சீலைத் துண்டாய்ச்
சோர்ந்து கிடக்கிறேன்
என்னை எடுத்து
உங்கள் துப்பாக்கிகளைத்
துடைத்துக் கொள்ளுங்கள்

எப்படி வேண்டுமானாலும்
என்னைக் கொல்லுங்கள்
அதற்கு முன்
சொல்லுங்கள்

நண்பர்களே
நீங்கள் நாடு கேட்கிறீர்கள்

கணவு தந்த கவிதை

பல திசைகளிலும் படரவிட்ட எல்லாமே
ஒரே கிடத்தில் வந்து தடைப்பட்டதும்
சீக்குக் கட்டியது சிந்தனை

ஒரு கணம் கியங்க மறுத்து
விறைத்துப் போனது தலை
அக்கணமே

கினம் புரியாத ஒரு சக்தி
உடடெல்லாம் பரவி
முறுக்கேறி விம்மிப் புடைத்தன
நரம்புகள்

சாதனை வெறி தலைக்கடிக்க
நிதானத்தை கிழந்தது முளை

எழுந்து சென்று
கருக்கிய முந்திரிகை விதையைத் தட்டுவதாய்
ஒரு கல்லில் தலையை வைத்து
இன்னொரு கல்லால்
எனது தலையை நானே உடைத்து
முளையை எடுத்து
பிரித்துப் பார்த்தேன்
அதில் எல்லா கிடத்திலும்
“வேலை கிடைக்காதா” என்ற வினாக்குறிகள்

தாமதியாமல்
நெஞ்சைப் பிளந்து
கிதயத்தை வெளியே எடுத்து
கிரண்டாய்க் கிழித்து
உள்ளே உற்றுப் பார்த்தேன்
அதற்குள்
சிவளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

நான் என்ற கிளைஞனுக்குள்
கிவ்வளவுதானா
என்ற ஏக்கப் பெருமுச்சோடு கிறந்து போகிறேன்

காற்றில் எல்லாம் எமனின் காலடிகள்

பிணப் புதையல்களுக்குள்ளும்
எலும்புக் குப்பைகளுக்குள்ளுமாய்
கிது
நர்ப்பந்தித்த ஜீவிதம்

கிங்கே அதிகம்
உயிருக்குப் பயப்படவேண்டியிருப்பது
ஆயுதபாணிகளை விட
நிராயுதபாணிகள் தான்

கிந்த கிரு தசாப்த யுகத்தத்தில்
அதிகம் கிறந்தது
பொது மக்கள்தானே

கிதற்குள்
 அன்றாடம் இலக்கில்லாது வரும்
 புல்லட்டின் இலக்கிற்குத் தப்பிப்பதே
 பெரும் பாடாகிப் போகிறது

இங்கே
 புல்லட் பயணிக்காத
 அண்ட வெளிகளில்லை
 காற்றிலெல்லாம் அதன் காலடிகள்
 எனக்காகக் காயப்பட்டுக் கிடக்கும்
 என் வீட்டுச் சுவர்கள் சாட்சி
 பல முறை நான்
 படுத்துக் கொண்டதாலும்
 ஒளித்துக் கொண்டதாலுமே
 உயிர் தப்பினேன் என்பதற்கு

இங்கே கிரவு வரும்
 விம்மி அழுகு விழித்திருக்கப்
 பகலும் வரும்
 கூடி ஒப்பாரி வைத்து
 கிறந்தோரைப் புதைக்க

ஆக
 ராசாத்தி
 யுத்தம் பறித்த என் உறவினரை
 சொத்து சுகத்தைக் கேட்கவில்லை
 நவாரணமோ
 நஷ்ட ஈடோ கோரவில்லை
 நீ சொன்ன சமாதானத்தை
 கொஞ்சம் சமைத்துத் தா
 நாங்கள் மீளத் துள்ளிக்க

விரிசலின் விசாலம்

காலம் ஒப்பார் வைத்து
 ஒரு வை. அஹமத்தாக
 உதுமானாக, சரீப் சேர்மனாக
 புகாரி விதானையாக
 நீயும் என்று...

மனசும் கிடந்து மல்லுக்கட்ட
 துளிர்ந்த சிந்தனையை
 கிள்ளி எறிந்து விட்டு
 கிங்கே
 எத்தனைபேர்
 குப்புற விழுக்கின்றனர்

நீ சுட்ட வடு இன்னும்
மழுங்கவில்லை
எங்கள் மனசுகளில்....
கிறைவனின் கில்லத்தில்
தாம்புலம் பூசிய
உனது விரலையும்
உளருக்குள்
உயிரை அரைத்து
மரணம் சமைத்த கரத்தையும்
பூர்வீக மண்ணின்
முலையில் பிடித்து
உதறி விட்ட உன்னையும்
நம்பி.....

இன்னும் உனக்காக
எங்கள் கரங்களின் மயிர்கள்
எப்படி சீலிப்பது....

என்றாலும்
தென்னை ஓலை போல
ஒட்டி இருக்கிறோமே
ஆதலால்
கையை கொடு
குலுக்கிக் கொள்ளலாம்

உறவுக் கவிதைகள்

விலங்குகளை வேட்டையாடி
மகிழ்ந்தவர்கள்
மனிதர்களையே வேட்டையாடும் கின்றில்....

உயிர்களென்றால்
ஜீவகாருண்யம் பேசுபவர்கள்
மனிதர்கள் என்றால்
உயிரோடே எரிக்கும் கின்றில்....

வாழப்பிறத்தல் என்பதற்கு மாறாகப்
பிறந்து விட்டதற்காக வாழும்
அகதிகள் அதிகரித்த கின்றில்.....
வாய் கூசாமல் கினவாதம் பேசுவது

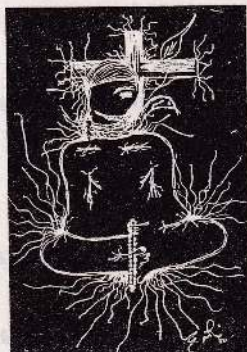
உர்மை கோரல்
என்றாகிய இன்றில்.....

சகோதரா
கடித்த எறும்பையும் கசக்க மனமின்றி
மிருகுவாய்ப் பிடித்துவிடும்
உன் மெல்லிய இதயத்தை எடுத்துக்கொண்டு
என்ன செய்கிராய்

எனத்தயம் என்னை இகழ்ந்து
முகத்தில் உமிழ்கிறது....
இங்கே என்னிடமும் இதயமிருக்கக் கூடாது
இல்லையென்றால்
நான் பிறந்திருக்கவே கூடாது

இத்தனைபேர் வாழ்கிறார்களே
இதயமில்லாமலும்...

கடைசியாக நாம் இருவரும்
ஞானம் அக்கா வீட்டில்
முந்திரியம் பழம் தின்ற
ஒரு தசாப்தத்திற்கு முந்தியதான அன்றில்...
எனது தொப்பியை நீ அணிந்து
உனது பொட்டை
எனது நெற்றியிலொட்டி
அழகு பார்த்துக்கொண்டது

ஒட்டடை தட்ட ஒரு கவிதை

எல்லாமே பழசாகிட்டு
நவீனம் என்ற சொல்லும் தான்
கின்று பிறந்த
குழந்தையின் முளையிலும் சாதி ஒட்டடை

கிந்தச் சாதி, மத, மொழியெல்லாம்
எமக்கு ஆபரணமாய் இருந்து
அழகுபடுத்தியதை விட
அசிங்கப்படுத்தியதுதானே அதிகம்
அமைதிப்படுத்தியதை விட
அடித்துக் கொள்ள வைத்ததுதானே அதிகம்
காப்பாற்றியதை விட -
நீர்க்கதியாக்கியதுதானே அதிகம்

சாதிக் கைவிலங்கை உடைத்துச்
 சமயக் கால் கட்டை அவிழ்த்து
 மொழிக்கண்கட்டை விலக்கி
 கிருள் வட்டத்திலிருந்து
 ஒளி வட்டத்திற்கு வருவோம்.

புதாகாரமாய் வளர்ந்திருக்கும்
 கிவற்றை உடைத்து
 எமக்குள் கிருக்கும்
 கிடைவெளிகளை நிறைத்துப்
 பாலம் அமைப்போம்

அண்ணனானாலும்
 தம்பியானாலும் எல்லோரும்
 ஈழமாதாவின் பிள்ளைகள் என்பதை
 மனதில் செதுக்குவோம்

ஆயுதக் கலாசாரத்திற் கெதிராய்ச்
 சமாதானக்
 கலாசார மொன்றைச் சமைப்போம்

தேசியக் கொடியிலிருக்கும்
 சிங்கத்தின் கரத்தில்
 வெண்புறாவை வரைவோம்

மகாவலியைத் திசைதிருப்பி
 கியற்கையையே மாற்றயமைத்த நாம்
 எம் சிந்தனையைத் திசை திருப்பிப்
 பயனுடையதாக்குவோம்.

மகாசங்கத்திற்குப் பெரிதாய்

ஒரு -

மக்கள் சங்கமும் அமைப்போம்

இந்த மேல்சாதி, கீழ்சாதி,

சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம் என்ற

சொற்களெல்லாம் செயலிழந்து போகட்டும்

போர் முனையில் ஓர் சமாதானக் கனா

நான் மனிதன்
எனக்கும் கிறக்கை கிருந்தது

உலகின்
ஒரு ஓரம் விடாமல் சிறகடித்தேன்

புவிக்குள் புதைந்து கிடக்கலாமென்று
ஒவ்வொரு மண்ணாகப் பிரித்துப் பார்த்தேன்

அது வனவாசம் சென்றிருக்கலாமென்று
காடுகளெல்லாம்

கண்ணீ வைத்துத் தேடினேன்
அதனை - உலகின்
எந்த முலையிலும் சந்திக்க முடியவில்லை
புவிக்கு வெளியே தேடினேன்
தொலைவில்..
மிகத் தொலைவில்...
மிக மிகத் தொலைவில்...
ஒரு சீறிய கிரகத்துள்
சுருண்டு கிடந்தது.

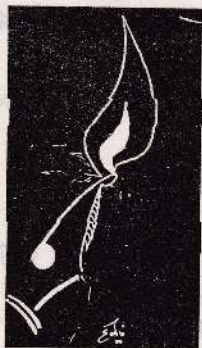
எங்கள் தேசத்திற்கென்று
அழைப்பு விடுத்தேன்
முன்பும் அழைத்துச் சென்று
அவமதித்ததாகக் கூறி மறுத்து விட்டது.

வரும்படி -
கையைப் பிடித்து கிழுத்தேன்
அதன் நிம்மதியை கெடுப்பதாகச்
சீனந்தது

நான் விடவில்லை
மீண்டும்... மீண்டும்...
தொல்லை தாங்க முடியாமல் சொன்னது
நான் வருவதென்றால்
அவர்களின்

தேசியக் கொடியாய்போன
 ஆயுதங்களைக் கீழே போடச் சொல்
 முகமுடிகளை கழித்தெறியச் சொல்
 இறுகிக் கிடக்கும்
 இதயக் கதவை திறந்து வைக்கச் சொல்.

ஷெல் தும்மல்
 துப்பாக்கிக் குரைப்பு
 ஹெலி உறமல் காதைக் கிழிக்கக்
 கண் விழித்தேன்
 பக்கத்துக் கேம்பில்
 'ஃபயரிங்' - போலிருக்கிறது

ஊசலாடும் பிரேதம்

எரிந்து தீர்ந்த
உணர்ச்சிகளின் சாம்பலிலிருந்து
எழுந்து பறக்கிறது
ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையாய்
இக் கவிதை

உடைந்த மனசுடன்
ஊசலாடுவதன் சலிப்பில்
மரணத்தவர்களை நினைத்து
பொறாமைப்படுகின்றேன்.

சீறநீர் கழித்துப் பல நாட்களாகிட்டு
குடிக்கின்ற நீர்
அன்றாடம் அழுவதற்கே போதாததால்

வக்கிரங்கள்
வரம்புடைத்த போடுதல்லாம்
சவர்க்கார நுரை நீரில் கலைவதாய்
என்றோ -
கரைந்து முடிந்திட்டேன் நான்

இங்கே
ஊர்ந்து திரியும் மனிதங்களிடம்
ஒரு வார்த்தையேனும் பேசிப் பாருங்கள்
ஒரு துளியேனும்
இதயங்களில் உயிர் இருக்கிறதா என்று

நான்
மரணமாகிட்டேன்
என்றாலும்
நாசிப் பிரதேசத்தில் காற்றின் நடமாட்டம்
நின்று விட்டால் தானே
இந்த உலகம் பிரேதம் என்று நம்பும்

நான் சீகரெட்

தின்றைய திளைஞர்களின்
கனவுக் கன்னி

மனையாளின் அங்கீகாரத்தோடு
கணவன்மார் வைத்திருக்கும்
சின்னவீடு

ஐஸ்லாந்திற்கென
பிரத்தியேகமாகப் படைக்கப்பட்ட
வெள்ளைக்காரி
ஆனால்
ஆபிரிக்காவிலும் என் அபிமானிகள்

நெருப்பு என் தலைப்பு...
 எனக்குப் பு வைப் போர்க்கு
 என் உடல் எரித்துக்
 கொஞ்சம் தென்பு கொடுப்பேன்

புகை என் புன்னகை
 என் புன்னகையில்
 புகைநக்பு போனோர்தான் எத்தனைபேர்

கிருமல்
 நான் கிசைத்த வாத்திய விருந்து

புற்றுநோய்
 என் பிரமாண்டமான தயாரிப்பு
 கிருந்தும் நான் போற்றப்படுபவள்

ஆண்கள் பெண்ணைத்தொடக்
 கைக்கூலி கேட்கும் கின்றல்தான்
 என்னைத் தொடக்
 கைக்கூலி கொடுக்கிறார்கள்

உதட்டு மயானத்தில்
 என் தகனக்கிரியை நடக்கும்

எனக்குக்
 கொள்ளி வைப்போர்க்குக்
 கொள்ளி வைப்பவள் நான்

குரைக்க ஒரு நாய் வேண்டும்

நாய் என்றால்

அது குரைக்க வேண்டும்

கடிப்பது இரண்டாம் பட்சமே

கடிக்காததும் நாய்தான் - ஆனால்

குரைக்காதது நாயாகாது

கடிப்பது பாசீசம்

குரைப்பது ஜனனாயகம்

பல நாய்கள் கடித்துச் சாதிக்காததைக்

குரைத்தே சாதித்திருக்கின்றன

குரைக்க ஒரு நாய் வேண்டும்
எங்கள் நாய்களால்
குரைக்கவும் முடியவில்லை
கடிக்கவும் முடியவில்லை

குரைக்கின்ற
மற்ற நாய்களையும் விரட்டிவிட்டு
ஊர் நாய் என்பதையே
தகுதியாய்க் கொண்டு
கிந்த கியலா நாய்களையே
வாசலில் கட்டினோம்

பாவம்
அது என்ன செய்யும்
நண்பன் வந்தாலும், எதிரிவந்தாலும்
நாய்க்குரிய பண்பில்
வாலை மட்டும் ஆட்டுது

ஆதிக்கம்

வேட்டவாளிக் கூடுபோல
புத்துமண் சுவருகட்டி
கிருக்கு மேய்ந்த நரைத்த வீடு
அதுதான் எங்கள் தங்குதளம்

உம்மம்மா, உம்மா, நான்
பிறந்ததிதல்லாம்
இதுலதானாம்

இப்போது சீதைந்து கடக்கும்
இந்த வீட்டின் நிலத்தில்
உம்மாவின் கைரேகையும்

எனது -

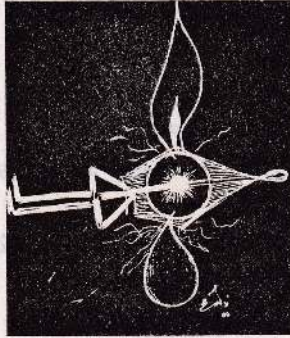
குழந்தைப் பருவக் காலடியும்
இன்னுமிருக்கு....

நான் குயில்களோடு கூவீத்
தர்க்கீத்திருக்கிறேன்
இந்த வீட்டின் முற்றத்து ஆலமரத்தில்....

சின்ன வயதில் துள்ளித்திரிகையில்
குயில்களுக்கு நான் விரோதி
இன்று அது எங்களுக்குத்
துரோகியாகி விட்டது
அந்த வீதை வெடித்து மரம் வளர
நீழல் வளர்வதாய் நினைத்திருந்தோம்

எங்கள் தங்குதளம்
புனித பூமியாகிட்டு
நாங்கள் தான் களைகளாய்ப்
படுங்கி வீசப்பட்டு விட்டோம்

கிப்போதெல்லாம்
புவரசை முளைத்தாலே
பயமாக இருக்கிறது

கடைசீசு சொட்டு உசிரில்

தீ கொட்டும் சூரியனின்
சடையைப் பிடித்திழுத்து
கட்டிப்புரண்டு சண்டை பிடித்து....

நிலவின் விளிம்பில்
காலைத் தொங்கப் போட்டமர்ந்து
நட்சத்திரங்களைப் பொறுக்கி
சொட்டிக்கல் விளையாடி....

உலகத்தை எடுத்து
வாய்க்குள் எறிந்து மென்று
பயிள்கம் போல ஊதி உடைத்து...

பேனாவை

பூவாகவும், துப்பாக்கியாகவும்

சுழற்றிய மகாகவி

சதுரப்பன் பாயில்

பட்ட மரமாய் வீழ்ந்து கிடந்தான்

அங்கமெல்லாம் செத்துக்

கடைசிச் சொட்டு உசிரில்

குறுகுறுத்தது இதயம் மட்டும்

வளைத்து வளைத்து வந்த இருளைத்

தூரத்தித் தூரத்திச் சவுத்துப்போய்ச்

குருடுபத்தியது வீளக்கு

சுத்திச் சுத்திப் பறந்து

மயங்கி வீழுந்தது விட்டில்

ஊருக்காக உலகுக்காக

அழுதவனுக்காக அழ....

ம் ஹூ ... ம்

சதுரப்பன் பாயில்

பட்டமரமாய் வீழ்ந்து கிடந்தவனின்

உடலிலே ஊர்ந்து

ஒவ்வொரு எலும்பாக எண்ணிக்

கணக்குப் படித்தது

அவனது கைக் குழந்தையொன்று

கொழும்பில் இருக்கும் மச்சானுக்கு

உங்கள் இதயத்தில்
பலாப் பீசினாய் ஒட்டிக்கிடந்த
எங்கள் உறவை
எப்படி
உங்கள் மீசையைப் போல்
அவ்வளவு எளிதாக
வழித்தெறிய முடிந்தது?

நீங்கள் அன்னிய மொழிகளுக்கு
அடிமைப்பட்டுப் போனாற்போல்
எத்தனையோ நண்பர்களின்
சீனேகத்திலும்

சிக்கிப்போயிருக்கலாம்
 அதற்காக
 தமிறை மறந்தாற்போல்
 எங்களையும் மறந்து போவதா?

உங்கள் தலை நகரில்
 நாகரீகம் என்ற முகமுடியோடு
 அநாகரீகம் அராஜகம் புரியுமே

நண்பர்களோடு சேரும்போது
 நீங்கள் 'சீகரட்' பிடிக்காதது
 தரக்குறைவாகத் தெரியுமே!
 ம(ா)துவோடு
 உறவு வைக்காதவர்கள் அங்கே
 மட்டமாக
 மட்டிடப்படுவார்களே!

அன்பு மச்சானே....!
 தயவு செய்து அவைகளுக்கு மட்டும்
 அடிமையாகி விடாதீர்கள்
 பின்பு
 எங்களை மறந்தாற்போல்
 அவ்வளவு எழிதாக உங்களால்
 அவைகளை
 மறந்து விடமுடியாமல் போகும்!

தாவணி

சேலையின் சின்னப் பருவம்!

சோள உடலை முடிய

முன்றாவது செட்டை

பருவம் வந்ததும் முளைத்த

பறக்க முடியாத கிறக்கை

மொட்டு யூத்து விட்டதை

கௌரவிக்கும் பொன்னாடை!

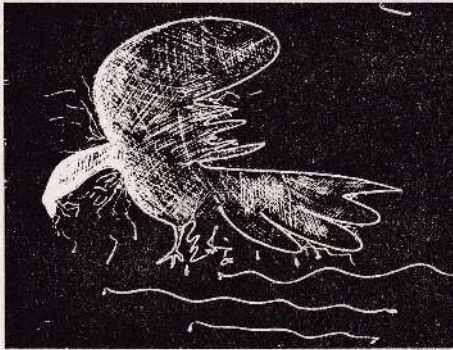
பாவை மரத்தில்
பழங்களைப் போர்த்திய
பொலத்தீன் உறை!

இடுப்பிலிருந்து
தோளுக்கு வளைந்தோடி
அங்கிருந்து விழும்
நீர் வீழ்ச்சி!

சூரியப் பார்வையை வடிகட்டி
பட்டுமேனியை பாது காக்கும்
ஓசோன் படலம்!
வைரக் கற்களைச் சுற்றிய
'டிசு'க் கடதாசி!

நிலவிற்கு முக்காடுபோடும்
மேகத்திரை!

கிராமத்து நாகரீகம் இது!
வீட்டில் அடங்கிக் கிடக்க
பெண்ணை பெண்ணுக்கு
இட்டுக் கொள்ளும் கால்கட்டு!

இந்தி

பறந்தால் மாலை அழகு
கரைந்தால் காலை அழகு
கிவர்கள் -

கூலி வாங்காத சுத்திகரிப்பாளர்கள்
பறவைகள் உழைப்பாளர் படை
பறவைகளுக்குள்
கிவர்கள்தான் உழைக்கும்படை!

காக்கைதான் அசல்!

அதனை 'பீரின்ட்' செய்துவிட்டு வீசிய
'நெகடிவ்'தான் புறாக்கள்!

‘மெல்பர்ன்’ மைதானத்திற்கு
வெண்பறவைகளே அழகென்றால்
எங்கள் ‘கெத்தாராமை’க்கு
காக்கைகள் தானே அழகு!

குயிலிடம் வாடகை வாங்காமலே
பிரசவத்திற்கு
வீடு கொடுப்பவர்கள் இவர்கள்
தன் குழந்தையோடு
பீறர் குழந்தையையும்
ஊட்டி வளர்க்கும் உத்தமர்கள்!
உங்கள் உணவுகளை
தட்டிப்பறிப்பது
காக்கையின் சுயநலம் என்பீர்கள்
அது தவறு!

உனக்கும் எனக்கும்
பிள்ளைப் பராயத்திலேயே
வீவேகம் கற்பித்தது காக்கைகள்தான்!
மனிதனுக்கு ஆற்றிவு!
காக்கைக்கு ஏழறிவு!

எந்தக் காக்கையேனும்
தானிருக்க வீடுகட்டி
உங்கள் வீடுகளை
அசிங்கம் செய்திருக்கிறதா?
காக்கை புணரக் கண்டிருக்கிறீரா?

கண்ணியமானது காக்கை!
மனிதா மிருகங்களில்
உறவு சொல்லி அழைப்பது
மாடு மட்டும் தான்!
பறவைகளில் உறவு சொல்லி அழைப்பது
காக்கை மட்டும் தான்!

என்றாலும் அதன் கிராதிஷ்டம்
இங்கே
காக்கைகளை கிராத்தி
புறாக்களுக்குத் தீன்போடும் கைகள்!

வண்ணத்துப் பூச்சி

நூலுமில்லாமல் வாலுமில்லாமல்
பறக்கும் பட்டம்!

அழகுக்கு அடிமைப்பட்ட
உல்லாசப் பயணி!
மலர்களில் ஆண்பால்
மலருக்கு மச்சான் முறை!

மென்மையில் காற்றுப் பட்டே
கசங்கிப் போகும் கடல் நுரை!

கிது பறக்கும் பூவினம்...!
கிதன் பெயர் வண்ணத்துப்பூச்சியல்ல
வண்ணத்துப் பூ.....!

குங்கைக்கோர் கவிதை!

பவுண் விலைபோல்
உன் பெறுமதி பெரிது

குரும்பட்டிக் கோதுபோல்
கருண்டு
குண்டுமணிபோல் சீவந்த
உன் உதடுகளுக் கிடையிலிருந்து
உதிர்ந்து விளுவது
வார்த்தைகளல்ல வைரக் கற்கள்!

பழுப்பில் போட்ட தங்கம் போல்
உன் நிறத்திற்கும்
பிரகாசம் அதிகம்!

நாட்டியமாடிக் கொண்டே நடக்கும்
உன் நடையும் 24 'கெரட்'!

உன் புன்னகையும்
தங்கத் தண்ணீரில் நனைந்திருக்கிறது!

நீ பர்தாவுக்குள் பதுங்கிக் கொள்!
காற்றும் சூரிய ஒளிபும்
உன்னில் உரசி
உன் அழகை பறித்துக்கொள்ளலாம்

அவசரப்பட்டு
வெள்ளிகளின் விண்ணப்பங்களுக்குள்
விழுந்து விடாதே!

உன் பெயர்
கின்னொரு பெயருடன்
கிணைத்துப் பேசப்படும் போது
உன் தரம்
20, 18 என்று குறைக்கப்படலாம்!

பவுண் விலைபோல்
உன்பெறுமதி பெரிது!

தங்கமே பொறுத்திரு
உன்னில்
ஒரு மாணிக்கத்தைப் பதிக்கிறேன்!

ஜந்து காதல் கவிதைகள்

மொடனாட் சிரிப்பும்
புதுக் கவிதைப் பார்வையும்

உன் முற்றத்துப் புங்காவில்
நீ நற்கையில்
உன் முகப் புவுக்கு நிகராய்
ஒரு புவில்லையே
அதுதான்
வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
உன் முகத்தில் மொய்த்துத்
தடுமாறப் போயினவோ

நாள் தோறும்
விதவிதமாய்ப் பூப்பதில்

உன் கூந்தல் செடியும்
அற்புதம் பெண்ணே

ஆரோகணம் கவிதை என்றால்
அவரோகணம்
ஓவியம் எனக்கு....

உன்னை
வார்த்தைக்குப் பெயர்த்தால்
அது கவிதையாகிறது
இரேகையில் கிழைத்தால்
ஓவியமாகிறது
ஆகவே நான்
கிரண்டிற்கும் அடிப்படை நீ என்பேன்

என்னைக் கேட்டால்
கிமைப் பறவை சீறகடிக்க
உள்ளிருந்து எழுதியதே
உன் விழி
அது வொன்றுதான்
அது வொன்றுதான்
நான் படித்த
உயிருள்ள கவிதை என்பேன்
என்னைக் கண்டதும்
உன் முகம் வரைந்த
புன்னகை ஒன்றுதான்
உயிருள்ள ஓவிய மென்பேன்

புறநாடு கவிதைகள்

நேராகக் கவிதையினையும்
 கிடையாக ஓவியத்தினையும் வைத்து
 பிரம்மன்
 ஒரு பாயைப் போல்
 பின்னியிருக்க வேண்டும்
 உன்னை

ஆனால் என் ஆதங்கம்
 இக் கவிதையின் அர்த்தம் புரியுமா
 உனக்கு என்பது தான்

உன் மனசுக்குள் இருக்கிறேனா

என் இதயம் திண்மமில்லை
 திரவம்
 அதனால் தான்
 உன் கன்னக் குழியில்
 நறைந்து நிற்கிறது
 உதட்டில் கசிந்திருக்கிறது
 தாவணியை நனைத்துக் கிடக்கிறது

கடலில் காற்றரசி
 அலை எழும்புமே அது போலத்தான்
 உள்ளத்தில் கணந்தோறும்

உன்

நினைவுரசி அலையடிக்குது

நீரில் நழலாடுமே அது போலத் தான்
என் மனசில்

உன் முகமாடுது

நான் எச்சில் துப்புவதில்லை
அழுவதில்லை நீ எனக்குள்ளேயே
கலந்திருக்கிறாய் என்பதற்காக
மனதில் கெட்டதை

நினைப்பதுவுமில்லை

செய்வதுவுமில்லை

நீ அதிலேயே

நீச்சலடிக்கிறாய் என்பதற்காக

கிப்போதெல்லாம்

நன்றாக உண்டு நல்லதை உடுத்தி

என்னை நான்

அபாரமாய்க் கவனித்துக் கொள்கிறேன்

நானும் நீ என்பதற்காக

பெண்ணே

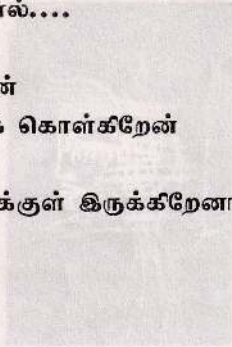
நாள் தோறும் விரல் நகங்களை

நன்றாகப் பார்த்துக்

கத்தரித்துக் கொள்

எப்போதும்
என் நெஞ்சக் குள்ளேயே
நீ இருப்பதால்....

நானும் தான்
கத்தரித்துக் கொள்கிறேன்
நான்
உன் மனசுக்குள் இருக்கிறேனா

நெல்லாறு நெல்லை நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை
மேலானாறு நெல்லை நெல்லை
மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை
மேலானாறு நெல்லை நெல்லை
மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

மேலானாறு நெல்லை நெல்லை

தாமதமாக வந்த விண்ணப்பத்திற்கு

கருங்குயிலின் குரலையும்
கானமயிலின் நடனத்தையும்
பறத்து
உனக்குத் தருகிறேன்

வெண் புறாவின் சாந்தத்தையும்
வெண்ணிலாவின் ஒளியையும்
உன்னில் நனைக்கிறேன்

சூரியனைப் பறத்து
சிதன் சூட்டைத் தணித்து
உன் கூந்தலுக்குப் புவாய்ச் சூட்டுவேன்

மோனலீசாப் புன்னகையை
உன் முகத்தில் தீட்டுவேன்

நட்சத்திரங்களைக் கோர்த்துப்
பிறையைப் பிடித்து பென்டனாகச் சேர்த்து
உனக்கு மாலையாகச் சூட்டுவேன்

வானவில்லையும்
அந்திச் சிவப்பையும் உரித்து
உனக்கு சேலையாக்குவேன்

மேகத்தில் மெத்தை தைத்து
உன் படுக்கைக்குப்
பஞ்சணையாக்குவேன்

வானிலும் கடலிலும் நீலம் எடுத்து
உன் கண்ணுக்கு
மையாகப் பூசுவேன்

எல்லாம் செய்கிறேன்
தயவு செய்து நீ என்னை
காதலிக்கவில்லை என்று மட்டும் சொல்

கவியழகி

முடி கொண்ட உலகின்
வெள்ளை வானில்
கறுப்பு நிலாத் தோன்றுவது
உன் கண்ணழகா

கிமாலய குளிரை
வீழ்களில் நிறைக்கிறதே
உன் முன்னழகு
மேடு பள்ளம் கொண்டதாலா

கல் விழுந்த தடம்
தொப்புள் என்றால்

அதன் அலை
இடுப்பு மடிப்புகளா

காற்றுக்குச் சீதையும்
கடல் நுரைகள் கூட
உன் பாதம் படுகையில்
உடைவதில்லையே ஏன்

உனது வீட்டு முற்றத்து மண்ணில்
எனது பெயரை எழுதிவீட்டு
அழிக்க மனமில்லாமல்
அப்படியே விட்டிருந்தவளே
உனது கைவிரல்கள் என்ன
'பஹ்மன் பனாஹ்'யின்
முங்கில் எழுதுகோலா

உன் உதட்டுப் புத்தகத்தை
விரித்ததும்
உள்ளிருந்து வருகிறதே அந்த
வார்த்தைகளை
எப்படித் தேனில் குழைத்தாய்

நீ மட்டுமென்ன
கித்தனை அழகு
பிரம்மன் எல்லோரையும்
மண்ணால் படைத்துவீட்டு

அழகுத் தட்டை எடுத்து
அங்குமிங்கும் பூசீவிட்டு
எஞ்சிய அழகால்
உன்னை மட்டும் படைத்தானா

உனது பெயரை
உச்சரிக்கப் பயப்படுகிறேன்
மனதிலிருந்து கிறக்கும் போது
கவிதைகள் காயப்படுவதால்....

ஒரு நாளில்
குயிலிடம் கொடுத்துத்தான்
உனது பெயரை
பாடச் சொல்லிக் கேட்க வேண்டும்.

அழகின் ஒட்டு மொத்தம்

அந்தவானும்
 உன் முகமும் ஒன்றதான்
 அழகை வரைந்து வரைந்து
 அழிப்பதில்....

எனக்குத் தெரியும்
 உன் கூந்தல் நெகடிவ்வை
 மீளிடச் செய்த போது தானே
 நீர்வீழ்ச்சி வந்தது
 உன் வீழியை மீளிடச் செய்த போது தானே
 வானமும் நிலவும் வந்தன

உன் மனசுக்கு விளியே
மலை நாடு
அதில் மேகமுட்டமாய்
உன் தாவணி

நீர்ச் சுழியும்
சிற்றலைகளுமாய்
நீரில் தோன்றும் அதே அழகு
உன் வயிற்றிலும் தானே

பீரம்மனுக்கு
கற்பனை வரட்சி
அது தான்
கியற்கையின் அழகையெல்லாம்
உன்னிலும்
வரைந்து வைத்திருக்கிறான்

கில்லை கில்லை
உலக அழகுகளின்
திருந்திய பதிப்பு நீ

கிப்போது இந்த உலகில்
எதுவுமே அழகாய் கில்லை
உன்னைத் தவிர

குயில் தோற்றது
உன் குரலைக் கேட்டதன் பின்

பூபாளம் தோற்றது
 உன் சிப்பைக் கேட்டதன் பின்
 பெளர்ணம் தோற்றது
 உன் முகத்தைப் பார்த்ததன் பின்
 கவிதை தோற்றது
 ஂன்கண்களைப் பார்த்ததன் பின்
 ஓவியம் தோற்றது
 உன் அழகனைத்தையும்
 பார்த்ததன்பின்

பெண்ணே நீ
 பர்தாவுக்குள் இருந்து மட்டும்
 மீண்டு விடாதே
 உன் ஒளியில்
 கிரவு பகல் தடுமாறிப் போகிறது.

குறிப்புகள்

முதல் பாகம்
 இரண்டாம் பாகம்
 மூன்றாம் பாகம்
 நான்காம் பாகம்
 ஐந்தாம் பாகம்
 ஆறாம் பாகம்
 ஏழாம் பாகம்
 எட்டாம் பாகம்
 ஒன்பதாம் பாகம்
 பத்தாம் பாகம்

இவ்வகையில்
 உள்ள அனைத்து பகுதிகளையும்
 ஆராய்ந்து
 கீழ்க்கண்ட
 அடிப்படையில் பிழைகளைத் தவிர்த்து

முகவர்

நவீன ஓவியத்தில் ஈடுபாடும், திறமையும் மிக்க நளீயின் நவீன கவிதைகளும் அழகிய ஓவியங்களாகவே காட்சியளிப்பதன் காரணம், இவரது கவிதைகளில் மேலோங்கி நிற்கும் யதார்த்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சமாதானக் காலத்தில் பிறந்து சமாதானக் காலத்திலே அல்லது சண்டைக் காலத்திலே கவிஞராக இன்றைய பேர்க் காலத்துக் கவிதைகள் பாடும் கவிஞர்களுக்கும், விபரம் தெரிந்த காலம் முதல் பேர்க்கிடையிலேயே வளர்ந்து பேர்க் காலத்துப் பிரச்சினைகளாலேயே கவிதை வடிக்கும் நளீமுக்கும் நுண்ணிய சில வேறுபாடுகளைக் காண முடிகிறது.

ஓர் ஊர் அல்லது ஒரு சமுதாயம் உள்ளாகியிருக்கும்நிலை, விருப்பு விவறுப்புக்கள், நன்மை தீமைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், கையாலாகாத நிலை, கோபம், விரக்தி போன்ற பலப்பல உணர்வுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு குழறும் ஒரு கவிஞரின் ஒட்டுமொத்த நிலையாக இக் கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

கவிஞர் அல். அஸுமத்

யாத்ரா ஓவியம்

